

РЕШЕНИЕ

№ 46

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 23 март 2011 г.

Административен съд-Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и трети февруари, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

**Членове: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА**

при секретаря И.И. и в присъствието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдията Станчев к.н.а.х.д. № 27 по описа за 2011 година на Административен съд- Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Диагностичноконсултативен център (ДКЦ) I Перник ЕООД, против решение №859/27-12.2010 г. на Районен съд - Перник, постановено по н.а.х.д. №1321 по описа на съда за 2010 г. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) №0035736/06.07.2010 г. на Директор офис Перник при ТД на НАП - София, с което на жалбоподателя за нарушение по чл. 9б, ал. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 178 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 500 (петстотин) лв.

С жалбата се иска отмяна изцяло на решението на районния съд, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 34\$, ал- 1, т. 1 от НПК, и съответно решаване на делото по същество, чрез отмяна изцяло на процесното НП.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата ТД на НАП - София, офис Перник, редовно призован изпраща представител - старши юрисконсулт Милена Кирилова. Възразява срещу жалбата и моли съда да потвърди решението на първата инстанция.

Окръжна прокуратура-Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд- Перник, като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство. Пред касационната инстанция ответникът по делото е представил нови писмени доказателства, в подкрепа на твърденията си, а именно заверено копие на Годишна Данъчна Декларация на санкционираното дружество по чл. 92 от ЗКПО за 2008 г., заедно с приложения към същата - счетоводен баланс и годишен финансов отчет.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд- Перник, въз основа на представените писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че ДКЦ I Перник ЕООД, след достигане на облагаем оборот за регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, в размер на 50 184.86 лв., за периода от 01.06.2008 г. до 31.12.2008 г., не е подало заявление за регистрация в 14 - дневния срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало облагаемия оборот.

Нарушението е установено на 14.02.2010 г. в хода на извършване на проверка във връзка с подадено от заявление за регистрация по ЗДДС от жалбоподателя в настоящото производство.

Районен съд-Перник е приел, че административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е квалифицирал деянието, като е наложил предвидената за него санкция, а АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени при спазване изискванията на чл. 4² и чл. 57 от ЗАНН. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на жалбоподателя или опорочаващи издадения правораздавателен акт, които да съставляват основание за неговата отмяна.

По отношение размера на наложеното наказание, във връзка с целите на административното наказване, както и съобразно правилото на ЗАНН за определяне на наказанието в зависимост от тежестта на нарушението и други смекчаващи отговорността обстоятелства, районният съд е приел, че административнонаказващият орган правилно е наложил наказание в минимален размер за нарушението извършено за първи път.

Настоящият касационен състав споделя позицията на Районен съд-Перник.

Твърденията на жалбоподателя, че решението на първата инстанция е неправилно, тъй като неправилно е приложен и тълкуван материалния закон е неоснователно.

На първо място, твърдението, че тъй като чл. 96, ал. 3 от ЗДДС изключва изрично от облагаемия оборот доставките на дълготрайни материални или нематериални активи, използвани в дейността на лицето, то приходите от наем на дружеството, като дълготрайни материални активи са изключени от облагаемия оборот няма своето основание. Съгласно чл. 3, ал.1 от ЗДДС данъчно задължено лице е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Отдаването под наем на имот представлява независима икономическа дейност по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗДДС. В приложното поле на тази правна норма е включена и експлоатацията на материално и нематериално имущество, с цел получаване на редовен доход от него, каквито съгласно чл. 105, ал. 2 от Закона за лечебните заведения са и "паричните постъпления от продажбата или отдаването под наем на вещи на лечебните заведения остават изцяло в заведението и могат да се ползват само за финансиране на лечебната дейност и за инвестиции, пряко свързани с предмета на дейност".

Твърдението, че отдаването под наем на кабинети, като законово задължение за ДКЦ, е предоставяне на услуга, която е пряко свързана с

извършваните в лечебното заведение здравни (медицински) и пряко свързаните с тях услуги е неоснователно.

В освободените доставки по чл. 39* ал. 1, т. 1 от ЗДДС са включени „здравни (медицински) услуги и пряко свързаните с тях услуги по Закона за здравето и Закона за лечебните заведения“. Отдаването под наем на лекарските кабинети е свързано с дейността на „ДКЦ I Перник“ ЕООД, но не пряко и не по описаните нормативни актове. В тази връзка и твърдението, че отдаването под наем не е търговска сделка, тъй като за лечебните заведения в чл. 3, ал. 4 от ЗЛЗ е установена забрана да извършват търговски сделки е неоснователно и уредено с изключение още в следващата част на същото изречение : "... освен за нуждите на осъществяваните от тях медицински дейности и за обслужване на пациентите".

Жалбоподателят навежда доводи за неправилност на решението на първата инстанция, тъй като потвърденото с него наказателно постановление е издадено след изтичане на преклузивния срок съгласно чл. 34; ал. 1 от ЗАНН. Настоящият съд не намира основание и в това твърдение. 3-месечният срок по ал. 1 се отнася до съставяне на АУАН в общия случай, като в следващата на част на разпоредбата е направено изключение и съответно е удължен преклузивния срок на две години от извършване на нарушението, когато същото е свързано с данъчното законодателство, каквото е и процесното.

В настоящия случай нарушението е установено на 14.02.2010 г., което е отбелязано в АУАН и НП, при проверка на подадени от дружеството документи за регистрация по ДДС. Нарушението е извършено към 14.01.2009 г., когато е изтекъл срокът, в който е следвало да се подаде заявлението за регистрация, т. е. 1 г, и 1 м. след извършване на нарушението. Правилно административно наказващият орган е установил и е посочил в АУАН и в НП, че към дата 14.01.2009 г., (когато е крайният срок за подаване на заявление), дружеството не е подало дължимото заявление за регистрация по ЗДДС.

Мотивиран така настоящият съдебен състав смята, че при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение районния съд не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за касиране на въззивното решение. При разглеждането на делото, водим от горното и след извършената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящият съдебен състав не констатира пороци на атакувания съдебен акт относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон.

Предвид всичко гореизложено, Административен съд- Перник намира, че касационната жалба е неоснователна и решението на Районен съд- Перник, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

По тези съображения съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №859/27-12.2010 ^{г.} на Районен съд - Перник, постановено по н.а.х.д. №1321 по описа на съда за 2010 г. с което е потвърдено наказателно постановление (НП) №0035736/06.07.2010 г. на Директор офис Перник при ТД на НАП - София, с което на жалбоподателя за нарушение по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 178 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 500 (петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/